

P. NAGY ISTVÁN KÉT VERSE

TENGERVÍZTÜKÖR

„A jugoszláviai magyar költőnek sós a fürdővize.”*
– E mondat értelmén töpreng, miközben
kiöblíti a száját (a víz só-íze a szájában
megédesedik), belélegzi a tengeri levegőt,
kilélegzi (tükörképe elhomályosul), belebámul
a szájüregébe, vicsorít, ujjbegyét végig-
futtatja fogsorán, sokáig nyomogatja
sorvadó ínyét, valamivel kilenc után,
mielőtt odaül az asztalhoz reggelizni,
lezuhanyozik, tíz körül a hatalmas
fürdőkád peremén, ruhátalanul, a fogyó
napot imádja önfeledten, a sós vízbe
lógatja a lábát, tükrében nézegeti
magát; mit tudjátok ti, kiknek egy lavór
édesvíz is megteszi, milyen is ez, gondolja
önlégülten, még mindig a mondat értelmén
töprengve; mélyebb annak az értelme,
mint ahogy azt az első hallásra
(olvasásra?) gondolta. Mindenképpen
többet jelent egy közönséges tulajdonviszonynál.
De mi köze mindehhez a költészetnek?

Prvić, 1990. augusztus 16.

* E mondat – persze nem függetlenül a szerző szándékától – összecseng az ötvenéves jugoszláviai magyar költőnek, Tolnai Ottónak egy felismerésével, amelyet ő – talán nem véletlen, hogy éppen ott – New Yorkban fogalmazott meg. Am ez a tény – remélhetőleg – mit sem von le a verskezdet költői önértekből. Amikor Tolnai Ottót aposztrofálom, természetesen azzal a veszéllyel is számolok, hogy az olvasó tudatában a két idézet végzetesen egymásba mosódik: „A jugoszláviai magyar költőnek van tenger; otthon van a tengeren; otthon van a fényben; egy másik prizmban létezik... úszhat az azúrban.”

MIKÖZBEN A MÉLYVÍZBEN ÚSZKÁLSZ

– Miközben a mélyvízben úszkálsz,
vagy a parton szárítkozol,
hátradra fordulsz, majd a hasadra,
gondolsz-e Jónásra, de még inkább
a sziklafalba vájt bélcsatorna
bűzében fuldokló apró halakra?

Túlélni egy üregben, kukacként
a húsban... Megéri-e a halálos kockázatot?
Egy nagy hal bambán eltátott
szájában, hatalmas odúban, ülök,
a bőröm vedlik, foltokban hámlik,
perzsel a nap,

elnyel, felszippant, magából kilök.

1990. augusztus 26.